

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/106/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814214808
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3814214808.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členiek JUDr. Ivety Anderlovej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcov: 1. X. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. B., Ul. G. XXX/XX a 2. R. P., nar. XX.X.XXXX, bytom V., E. X/XX, obaja zastúpení JUDr. Petrom Dolným, advokátom so sídlom v Prievidzi, Ul. Matice slovenskej č. 8, proti žalovanému: Mesto Nováky, Mestský úrad Nováky, Námestie SNP č. 349, Nováky, IČO: 00318361, zastúpené Advokátskou kanceláriou JUDr. Ľubica Lukáčová, s.r.o., so sídlom v Prievidzi, M. Hodžu 10/3, o zaplatenie 3.604,48 eur, o odvolaní žalobcovi proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 27. júna 2019, č. k. 12C/152/2014-303 takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v poradí druhým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovanému priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Súčasne rozhodol, že štát má voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Vec právne posúdil podľa ust.1 ods. 1,2,3, § 2 ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách, § 1 ods. 1,2, § 2 ods. 1,2, § 3, § 4 ods. 1 a 3, § 14 ods. 1,2,3 a 4 zákona č. 138/1992 Zb. o majetku obcí, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a/, § 4 ods. 1,2 zákona č. 416/2001 Z. z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy na obce a na vyššie územné celky, § 132 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, 2,3, § 4 ods. 1,2 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky, § 451 ods. 1,2, § 456, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení uviedol, že žalobcovia sa podanou žalobou domáhali, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom istinu vo výške 1.512,62 eur a náhradu trov konania. Žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, na ktorej sa nachádza spevnená cesta, ktorej užívateľom je mesto Nováky. Podľa geometrického plánu č. 1/a/2010 z parc. č. 577/89 užíva mesto Nováky výmeru 344 m². Podľa znaleckého posudku súdneho znalca Ing. Miroslava Hamáčka, znalca z odvetvia odhad nehnuteľností, je hodnota 1 m² 14,70 eur. Pri užívaní plochy 344 m² x 14,70 eur za 1 m² je trhová cena, resp. hodnota užívaného pozemku vo výške 5.042,10 eur. Žalobcovia si pri výpočte nájmu voľnou úvahou stanovili 15 % sadzby z hodnoty nehnuteľnosti. Výška nájmu im tak vyšla na sumu 756,31 eur za rok. Z tohto dôvodu žalobcovia požadujú od žalovaného zaplatenie nájomného za obdobie rokov 2012 až 2014 v celkovej hodnote 1.512,62 eur (756,31 eur x 2 roky).

2. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zo dňa 20.11.2017, č. k. 12C/152/2014-202 žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. V odôvodnení uviedol, že žalovaný ako vlastník

stavby na pozemku žalobcov ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, nemal k pozemku pod stavbou dohodnuté so žalobcami iné právo, vzniklo vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkovi stavby, teda žalovanému, dňom účinnosti vyššie uvedeného zákona, v prospech vlastníka miestnej komunikácie, právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu, alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec. Aj keď zákon č. 66/2009 Z. z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 4 cit. zákona vzniká za náhradu, je potrebné v tejto súvislosti vychádzať aj z článku 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a z článku 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Vecné bremeno vzniká in rem a vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na zmenu vlastníctva a tak nemožno jeho vznik posudzovať samostatne u každého vlastníka zaťaženého pozemku. Z toho potom vyplýva, že finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová a teda nemá charakter opakovaného plnenia (renty). Žalobcom by teda patrila primeraná jednorazová náhrada - odplata za obmedzenie ich vlastníckeho práva vecným bremenom, zriadeným zákonom č. 66/2009 Z.z. Tento nárok na náhradu ako majetkové právo sa však premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka a všeobecná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Premlčacia doba v danom prípade tak začala plynúť od účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., teda dňom 2.7. 2009 a uplynula dňom 2.7. 2012, pričom je zrejmé, že žaloba zo strany žalobcov na tunajšom súde bola podaná až dňa 7.8. 2014, teda po márnom uplynutí zákonom určenej premlčacej doby. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným by bolo potrebné nárok žalobcov na zaplatenie jednorazovej náhrady podľa zákona č. 66/2009 Z.z. ako premlčaný zamietnuť. Žalobcovia si však v konaní napokon uplatnili voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na to, že žalobcovia nemali voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia s poukazom aj na to, že i ich prípadný nárok na náhradu podľa zákona č. 66/2009 Z. z. by bol premlčaný a premlčanie nároku žalobcov žalovaný namietal, súd žalobu žalobcov v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Krajský súd v Trenčíne, ako súd druhej inštancie, uznesením č. k. 6Co/21/2018-232, zo dňa 29.1.2019, na základe odvolania, podaného žalobcami proti rozsudku súdu prvej inštancie, rozsudok tunajšieho súdu, č. k. 12C/152/2014-202, zo dňa 20.11.2017, zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalovaný v priebehu konania neprodukoval listinné dôkazy, preukazujúce jeho vlastnícke právo k miestnej komunikácii. Na pojednávaní konanom dňa 5.10.2017, súd uznesením odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozhodnutia na deň 2.11.2017. Až následne, žiadosťou zo dňa 6.10.2017, žalovaný žiadal Ministerstvo vnútra SR, Štátny archív v Trenčíne, pracovisko Bojnice, o predloženie dokladu o nadobudnutí vlastníckeho práva k cestnému telesu na ul. B. v Novákoch. V konaní žalovaný predložil Rozhodnutie Ministerstva vnútra a životného prostredia Slovenskej republiky z 18.7.1989 a prílohy, z ktorých súd prvej inštancie nemohol s určitosťou zistiť, či žalovaným predložený delimitačný protokol sa týkal aj miestnej komunikácie vo vlastníctve žalovaného a záverom skonštatoval, že možno však predpokladať, že z delimitačného protokolu prešli z vlastníctva štátu do vlastníctva žalovaného všetky miestne komunikácie postavené štátom na nehnuteľnostiach v katastri mesta Nováky, teda i miestna komunikácia postavená na pozemku vo vlastníctve žalobcov. Odvolací súd sa s týmto názorom nestotožnil. V zmysle citovaných zákonných ustanovení zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, je stanovený postup o prechode majetku Slovenskej republiky do majetku obcí. Citujúc ustanovenia § 1 ods. 1, § 2 ods. 1 a § 4 ods. 1 a 2 zákona č. 66/2009 Z. z. a § 132 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, odvolací súd uviedol, že nadobudnutím vlastníctva priamo ex lege bez ďalšej právnej skutočnosti, je taký spôsob nadobudnutia vlastníctva, ktorý má výnimočnú povahu a obmedzuje sa na reštitúcie vlastníckeho práva a na prechody majetku štátu na obce. V ustanovení § 2 zákona č. 138/1991 Zb. sa demonštratívne uvádza, ktoré veci z majetku Slovenskej republiky prechádzajú do vlastníctva obcí. V zásade, účinnosťou citovaného zákona, prešli do vlastníctva obcí všetky veci, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú, s výnimkou vecí, výslovne uvedených v zákone, ktoré neprešli z vlastníctva štátu do vlastníctva obcí. Takáto výnimka bola zakotvená aj v § 3 zákona č. 138/1991 Zb., ktoré ustanovenie obsahuje taxatívny výpočet vecí, ktoré sa nestávajú vlastníctvom obcí. Z hľadiska skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bolo nesporné, že pozemok nachádzajúci sa v k.ú. Nováky, zapísaný na LV č. 3703, ako parcela č. E KN 577/89, je vo vlastníctve žalobcov. Zmyslom a účelom zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí určite nebolo vytvárať komplikované vlastnícke vzťahy, ktoré by v budúcnosti viedli k súdnym a iným sporom (iný vlastník pozemku a iný

vlastník stavby). Práve naopak, ich význam bolo treba vidieť predovšetkým v tom, že vlastnícke vzťahy k veciam, ktoré sú predmetom úpravy týchto zákonov, sa po ich prijatí sprehľadnia a zjednodušia. V tomto zmysle bolo preto potrebné pristúpiť aj k riešeniu otázky vlastníctva k uvedenej miestnej komunikácii. Podľa odvolacieho súdu, zo žiadneho vykonaného listinného dôkazu priamo nevyplýva, že by bola miestna komunikácia evidovaná v majetku Mesta Nováky. Podmienkou prechodu vlastníckeho práva je spísanie tzv. delimitačného protokolu. Ustanovenie § 2a ods. 2 zákona o majetku obcí ustanovuje povinnosť obce spísať s obvodnými úradmi písomné protokoly podľa § 14 zákona. Tento protokol je listinou potrebnou pre evidenčný zápis prechodu vlastníckeho práva zo štátu na obec. Odvolací súd akcentuje skutočnosť, že okrem povinnosti dostatočne odôvodniť právne posúdenie veci má súd zároveň povinnosť dostatočne odôvodniť proces dokazovania. Dokazovanie je jedným z najvýznamnejších štádií civilného sporového konania, prostredníctvom ktorého súd zisťuje, či skutkový stav prezentovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu zodpovedá alebo nezodpovedá skutočnosti. Súd prvej inštancie sa však dôsledne neriadil vyššie uvedenými skutočnosťami, keď uzavrel, že žalovaný síce v konaní nevedel preukázať listinnými dôkazmi svoje vlastnícke právo k miestnej komunikácii, avšak medzi stranami sporu prebiehali rokovania o odkúpení časti pozemku. Žalovaný sa považoval za vlastníka predmetnej stavby a tesne pred skončením dokazovania predložil delimitačný protokol o odovzdaní a prevzatí nehnuteľného majetku medzi Okresným národným výborom Prievidza v likvidácii a MsNV Nováky, z ktorého však nie je možné jednoznačne určiť, či predložený delimitačný protokol (ako aj príloha k delimitačnému protokolu) sa týkal aj miestnej komunikácie vo vlastníctve žalovaného. Odvolací súd prvostupňovému súdu uložil, aby opätovne posúdil pasívnu vecnú legitimitáciu žalovaného.

4. Súd prvej inštancie po doplnení dokazovania zistil, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi, každý v jednej polovici, pozemku zapísaného na liste vlastníctva č. 3703, pre k. ú. Nováky, označenom ako pozemok parc. č. 577/89, orná pôda o výmere 1031 m² (výpis z listu vlastníctva z 11.5.2015 a 11.1.2016). Na časti nehnuteľnosti v k. ú. Nováky, vedenej v liste vlastníctva č. 3703, pre k. ú. Nováky, ako parcela č. E KN 577/89, sa nachádza spevnená plocha, ktorá je užívaná ako cesta. Podľa iného geometrického plánu, č. 15a/2010, vypracovaného GEOMETROU Ing. Danou Gašparovičovou, dňa 20.3.2010, bola v súvislosti so zamýšľaným predajom vyčlenená z pozemku vo vlastníctve žalobcov E KN 577/89 časť pozemku vo výmere 183 m². Pod miestnou komunikáciou sa nachádza novovytvorená parc. č. 1884/14 s plochou 183 m². Predmetná komunikácia prechádza pozemkov žalobcov, je umiestnená v extraviláne obce, pričom podľa tvrdenia žalovaného bola vybudovaná pre Oceľové konštrukcie, štátny podnik a pre Mesto Nováky a jeho obyvateľov a je v súčasnosti bez akéhokoľvek významu. Žalobcovia v počiatočnom priebehu konania žiadali, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť im žalovanú istinu z titulu nájmu vyššie uvedenej časti nehnuteľnosti. V priebehu konania uvádzali, že žalovanú sumu si od žalovaného uplatňujú z dôvodu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. V ďalšom priebehu konania na pojednávaní súdu dňa 4.5.2017 žalobcovia, prostredníctvom svojho právneho zástupcu tvrdili, že si žalovaný nárok uplatňujú v súlade s ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami. Napokon si žalobcovia voči žalovanému svoj nárok uplatnili podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej aj len „OZ“). Písomným znaleckým posudkom ZP/49/2016 súdom ustanovený znalec určil výšku nájomného za žalované obdobie od 7.8.2012 do 7.8.2014 vo výške 740 eur (2 x 370 eur). Pozemok je plne zastavaný komunikáciou, v bezprostrednom okolí sú len trávnaté porasty a náletové dreviny. V tesnom susedstve je hlavná komunikácia E572 medzi Novákmi a Prievidzou a železničná vlečka. Z predloženého Delimitačného protokolu o odovzdaní a prevzatí nehnuteľného majetku medzi Okresným národným výborom Prievidza v likvidácii a Mestským úradom v Novákoch (ďalej aj „MsÚ Nováky“) a jeho príloh mal súd zistené, že dôvodom delimitácie bolo uplatnenie zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Predmetom delimitácie bol nehnuteľný majetok v sume 36 057 171 Sk. Ako odovzdávajúca organizácia v delimitačnom protokole je uvedený Okresný národný výbor Prievidza v likvidácii a preberajúcou organizáciou Mestský úrad Nováky. Delimitácia nadobudla účinnosť dňom 1.5.1991 a odovzdávajúca organizácia uskutočnila prevod nehnuteľného majetku bezodplatne. Z príloh k delimitačnému protokolu vyplýva rekapitulácia nehnuteľného majetku MsÚ Nováky k 31.12.1990 vo vyššie uvedenej sume (č.l. 163), zoznam nehnuteľného majetku MsÚ k 31.12.1990 (č.l. 164), zoznam miestnych komunikácií v meste, okrem iného na ulici Bane Mládeže rok nadobudnutia 1988 - 950 bežných metrov, rok nadobudnutia 1962 - 444 bežných metrov a rok nadobudnutia 1975 - 3000 bežných metrov (č.l. 165). Skutočnosť, že pôvodne označená ulica, na ktorej sa nachádza predmetný pozemok vo vlastníctve žalobcov (Bane Mládeže), sa premenovala na ulica Lehotská, preukázal právny zástupca žalovaného predložením uznesenia č. 5 z 5. zasadnutia Mestského zastupiteľstva v Novákoch dňa 8.7.1991 (č.l. 169). Skutočnosť, že delimitačný protokol sa týka aj miestnej komunikácie na pozemku

vo vlastníctve žalobcov, právny zástupca žalovaného preukazoval takisto rozhodnutím Ministerstva vnútra a životného prostredia Slovenskej socialistickej republiky, zo dňa 18.7.1989. V tejto súvislosti poukázal na to, že vyššie uvedeným rozhodnutím ministerstvo vo veci usporiadania cestnej siete v okrese Prievidza, rozhodlo podľa § 3, § 4a zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších zmien a doplnkov, okrem iného o vyradení, dňom 1.9. 1989, z cestnej siete, opustený úsek cesty III. triedy č. 064 76 (Nováky) v dĺžke 2,182 km v pôvodnom staničení 0,000 - 11,280 km. Predložil aj list Okresnej správy ciest Prievidza, adresovaný Okresnému národnému výboru, odbor dopravy Prievidza, zo dňa 28.12.1988, vo veci žiadosti o schválenie zmeny v cestnej sieti (č.l. 181), z ktorého vyplýva, že Okresná správa ciest Prievidza navrhla, v súlade s § 4 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách a podľa § 5 vyhlášky č. 35/1984 Zb., vyradiť z cestnej siete úsek cesty III./06476, nachádzajúci sa v intraviláne mesta Nováky, vyúsťujúci z cesty I./64 v km 140,322, ktorá vyúsťuje do novovybudovanej cesty I./50 v km 169,520 Nováky - Prievidza. V odôvodnení tohto listu sa okrem iného uvádza, že cesta III./06476 je po vybudovaní preložky I./50 Nováky - Prievidza opusteným úsek, ktorý slúži ako miestna komunikácia mesta Nováky od km 0,000 po 1,542 km, z ktorej vyúsťuje niekoľko odbočiek - účelových komunikácií k priemyselným podnikom, nachádzajúcich sa v okolí daného úseku. Navrhli na základe dohody, aby vyradenú cestu prevzal do správy a údržby ako miestnu komunikáciu MsNV Nováky. V predmetnom liste sa nachádza takisto technický popis navrhovanej komunikácie: a/ miestna komunikácia mesta Nováky, b/ začiatok úseku je z cesty I./64 v intraviláne mesta Nováky v km 140,322, v staničení od km 0,000 a končí vyústením na ceste I./50 v km 2,182, čo predstavuje 2,182 km dĺžky.

5. Právny zástupca žalovaného, na pojednávaní dňa 2.11. 2017, okrem iného uviedol, že hľadali delimitačný protokol, aby vedeli preukázať svoje vlastnícke právo k predmetnej ceste, komunikácii. Po poslednom pojednávaní sa žalobca listom zo dňa 6.10.2017 opätovne (prvý raz písomne) obrátil na štátny archív v Bojniciach, ktorý následne poslal žalovanému predmetný delimitačný protokol, s účinnosťou delimitácie od 1.5.1991, ktorým okrem iného boli delimitované zo štátu na mesto Nováky aj konkrétne miestne komunikácie, označené ulicami, bežnými metrami a takisto rokmi nadobudnutia, okrem iných aj tri komunikácie na ulici Bane mládeže z roku 1988, 1962 a 1975, o ktorých sú presvedčení, že ide o tie komunikácie, pod ktorými sa nachádza predmetný pozemok vo vlastníctve žalobcov. Dostal z mesta Nováky ďalší písomný doklad, rozhodnutie Ministerstva vnútra a životného prostredia Slovenskej socialistickej republiky zo dňa 18.7.1989, na základe ktorého rozhodnutia ministerstvo vnútra rozhodlo vyradiť pod písmenom D/ od 1.9.1989 z cestnej siete okrem iného opustený úsek cesty III. triedy č. 064 76 (Nováky) v dĺžke 2,182 km, v pôvodnom staničení 0,000 - 2,182 km. Tomuto rozhodnutiu prechádzala žiadosť Okresnej správy ciest Prievidza zo dňa 28.12.1988, adresovaná Okresnému národnému výboru, odbor dopravy Prievidza, o vyradenie z cestnej siete úsek cesty III/06476, nachádzajúci sa v intraviláne mesta Nováky, vyúsťujúci z cesty I/64 v km 140,322 a zaúsťujúci do novovybudovanej cesty I/50 v km 169,520 Nováky - Prievidza. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že predmetný úsek slúži ako mestská komunikácia mesta Novák od km 0,000 po 1,542 km, z ktorej vyúsťuje niekoľko odbočiek - účelových komunikácií k priemyselným podnikom, nachádzajúcich sa v okolí daného úseku. V odôvodnení sa takisto uvádza, že na základe dohody vyradenú cestu prevezme do správy a údržby ako mestskú komunikáciu MsNV Nováky. Prílohou je grafické znázornenie priebehu predmetnej cesty, kde práve v úseku 2,182 km (v tom rozmedzí) sa podľa názoru žalovaného nachádza predmetný pozemok, ktorý je vo vlastníctve žalobcov. K vyššie uvedenej písomnosti pripojil ešte tri ďalšie písomnosti a to 1. Výpis z uznesenia Dopravnej komisie P-ONV v Prievidzi č. 2/88, kde sa uvádza, že súhlasí s vyradením úseku cesty I/64 v obci Bystričany a s jej zaradením do siete MK, ako i s vyradením úseku cesty III/06476 v Novákoch a s jej zaradením do MK mesta Nováky, 2. list MsNV Nováky zo dňa 12.1.1988 adresovaný ONV, odbor dopravy v Prievidzi, podľa ktorého Mestský národný výbor v Novákoch súhlasí s vyradením úseku z cesty III. triedy č. 064076 v dĺžke 1,542 km a jej zaradením do MK správy MsNV Nováky, 3. list Štábu civilnej obrany okresu Prievidza, adresovaný ONV - odbor dopravy Prievidza, na základe ktorého Štáb civilnej obrany okresu Prievidza súhlasí s vyradením úseku cesty I/64 v obci Bystričany, ktorá bude zaradená do siete MK ako i s vyradením úseku cesty III/064076 v Novákoch a s jej zaradením do MK mesta Nováky. Všetky uvedené písomnosti žalovaný považuje za podklady pre vyhotovenie samotného delimitačného protokolu.

6. Z výsluchu svedkyne Ing. I. súd prvého stupňa zistil, že od 1.10.2015 je zamestnaná u žalovaného v pracovnej pozícii vedúca oddelenia výstavby a rozvoja mesta. Keď získali delimitačný protokol, snažili sa získať aj nejaké ďalšie technické podklady k predmetnému delimitačnému protokolu. Podarilo sa im získať Rozhodnutie Ministerstva vnútra a životného prostredia SSR zo dňa 18.7.1989, list Okresnej

správy ciest Prievidza, zo dňa 28.12.1988, takisto prílohu - grafické znázornenie cesty, výpis z uznesenia, list MsNV Nováky, zo dňa 12.1.1988 a list Štábu civilnej obrany okresu Prievidza zo dňa 2.3.1988. Ulica Lehotská v Novákoch má netypický tvar. Je netypická v tom, že sa napája v blízkosti Bane Nováky na ulicu Šimonovskú. V predmetnom grafickom zobrazení je označená z časti ulica Lehotská a z časti ulica Šimonovská. Svedkyňa ukázala, kde v grafickom znázornení je uvedená stará cesta smerom na Koš (šípka s číslom 1), kde je hlavná cesta už na začiatku mesta Nováky (šípka s označením 2), kde je štvorprúdovka (šípka s číslom 3), kde začína ulica Šimonovská (hviezdička). Uviedla tiež, že ulica Šimonovská potom následne prechádza niekde do ulice Lehotskej, kde konkrétne je tento bod v zákrese, uviesť nevedela. Vie však, že vzdialenosť od mesta, kde začína ulica Šimonovská po najbližšiu križovatku je 1,542 km s tým, že v liste Okresnej správy ciest Prievidza, zo dňa 28.12.1988, sa uvádzajú vyššie uvedené km - 1,542. Niekde v miestach, vo vzdialenosti od začiatku ulice Šimonovskej 1,2 km, by sa mal nachádzať začiatok pozemku vo vlastníctve žalobcov. V samotnom rozhodnutí z júla 1989, sa v bode 4 uvádza, že opustený nevybudovaný úsek cesty III. triedy č. 065 33 v dĺžke 4,68 km pôvodnom staničení 6,600 až 11,280 km sa nachádza v prvej časti, do 1,542 km bol zaradený do miestnych komunikácií MsNV Nováky. Zostávajúci úsek už bol vyradený, vyplýva to z listu Okresnej správy ciest Prievidza, ide o úsek od 1,542 do 2,182 km v dĺžke 0,640 km. To, že úsek cesty, pod ktorým je pozemok žalobcov, sa nachádzal na ulici Lehotská, vyplýva i z Listu evidencie súpisných čísiel budov (č. I. 187), na ktorom má mesto Nováky evidované rodinné domy, resp. ďalšie stavby, v tomto prípade kancelárie, sklady, výrobný závod. Ide o areál bývalých Oceleových konštrukcií. Predtým sa uvedená budova nachádzala na ulici Bane mládeže č. 52, v súčasnosti ide o ulicu Lehotská. Na otázku právneho zástupcu žalobcov, „či vie súdu uviesť, kde konkrétne má končiť Lehotská ulica?“, uviedla, že sa domnieva, že končí v tých miestach, kde sa napája miestna komunikácia na štvorprúdovku.

7. Z kariet majetku v evidencii k 28.5.2019 mal súd zistené, že od 31.12.1975 žalovaný evidoval vo svojom vlastníctve stavby, na ulici Šimonovská a chodník (inv. číslo 282237), ul. Lehotská pravá strana (inv. číslo 282238), a MK ul. Lehotská (inv. číslo 282254). Štátnu správu vo veciach pozemných komunikácií vykonávali v minulosti cestné správne orgány, ktorými boli Federálne ministerstvo dopravy, ústredné orgány štátnej správy vo veciach dopravy republik a národné výbory všetkých stupňov. Okresným národným výborom patrilo v minulosti výkon štátnej správy vo veciach ciest vo všetkých prípadoch, pokiaľ z ustanovení zákona nevyplývalo inak (išlo o výkon štátnej správy vo veciach miestnych komunikácií a účelových komunikácií). Je pravda, ako to tvrdil i právny zástupca žalobcov, že na začatie stavby diaľnice, cesty alebo miestnej komunikácie a na ich zmeny je potrebné stavebné povolenie, ktoré vydáva špeciálny stavebný úrad podľa osobitných predpisov. V predmetnej veci žiadna zo strán nepredložila súdu žiaden dôkaz, preukazujúci existenciu stavebného povolenia, týkajúceho sa predmetnej miestnej komunikácie. Žalobcovia navyše tvrdili, že takéto stavebné povolenie ani neexistuje a v skutočnosti išlo o „čiernu stavbu“. Medzi stranami nebolo sporné, že na pozemku vo vlastníctve žalobcov, zapísanom na LV č. 3703, pre k.ú. Nováky ako parcela č. E KN 577/89 (teraz o výmere 344 m²), sa nachádza spevnená plocha vo výmere 183 m², ktorá je užívaná ako miestna komunikácia. Ide o účelovú komunikáciu v časti, v ktorej prechádza pozemkom vo vlastníctve žalobcov.

8. Z dôvodu absencie akýchkoľvek písomných podkladov k stavbe predmetnej komunikácie (strany nepredložili k tomu žiaden písomný dôkaz), nebolo možné v konaní ani bližšie určiť dátum, kedy sa predmetná komunikácia stavala, kto ju a pre koho staval, resp. kedy bola a kým dokončená. Tvrdenia žalobcov o tom, že túto komunikáciu vybuďovalo niekedy v 50-tych až 60-tych rokoch minulého storočia mesto Nováky v spolupráci s Baňou Nováky, štátny podnik a investorom a správcom bol od začiatku MsNV Nováky, ktorý bol taktiež vlastníkom cesty, teda preukázané neboli. Z výpisov katastra nehnuteľností vyplýva, že k pozemkom parc. č. 1884/3 a 1884/5, na ktorých je postavená predmetná inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasťou, nie je založený list vlastníctva. Z vykonaného dokazovania, vypočítaním strán a svedkyne Trojanovej, ako i oboznámením obsahu listinných dôkazov, ktoré strany do spisu predložili (napr. Karty majetku mesta Nováky), je preukázané, že predmetná miestna komunikácia bola postavená ešte v čase, keď náš právny systém poznal len štátne socialistické a družstevné vlastníctvo. Podľa názoru súdu, zo žiadneho vykonaného listinného dôkazu priamo nevyplýva, že by bola miestna komunikácia evidovaná v majetku Mesta Nováky. Podmienkou prechodu vlastníckeho práva na obec je (aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu), spísanie tzv. delimitačného protokolu. Ustanovenie § 2a ods. 2 zákona o majetku obcí, ustanovuje povinnosť obce spísať s obvodnými úradmi písomné protokoly podľa § 14 zákona. Tento protokol je listinou potrebnou pre evidenčný zápis prechodu vlastníckeho práva zo štátu na obec. Je síce pravda, že žalovaný v priebehu konania predložil súdu delimitačný

protokol z 1.5. 1991 aj spolu s prílohou, ktorými písomnosťami sa pôvodne (do rozhodnutia súdu druhej inštancie) snažil preukázať, že do vlastníctva žalovaného prešla miestna komunikácia podľa zákona č. 138/1991 Zb., z predmetného delimitačného protokolu však jednoznačne nevyplýva, že predmetom delimitácie bola aj miestna komunikácia a keďže, ako to skonštatoval odvolací súd, že podmienkou delimitácie je spísanie delimitačného protokolu podľa § 14 cit. zákona, možno uzavrieť, že v konaní nebolo preukázané, že by sa žalovaný stal vlastníkom miestnej komunikácie postupom podľa zákona č. 138/1991 Zb..

9. Súd nesúhlasí ani s právnym názorom právneho zástupcu žalobcov, a síce, že v nadväznosti na ďalší prechod kompetencií z ďalších orgánov štátnej správy na obce podľa zákona č. 416/2001 Z.z. o prechode niektorých pôsobností z orgánov štátnej správy, na obce a vyššie územné celky prešli v roku 2002 do vlastníctva obcí z majetku Slovenskej republiky okrem iného aj miestne komunikácie. Podľa uvedených zákonov sa podľa názoru súdu obce a vyššie územné celky nestali vlastníkami stavieb, pretože účelom vyššie uvedeného zákona bol prechod pôsobností z ministerstiev, z krajských úradov a z okresných úradov na obce a na vyššie územné celky, ktorými sú podľa osobitného zákona samosprávne kraje, v rozsahu a pôsobností v článku II až XXI., teda išlo o prenesenie výkonu pôsobností štátnej správy na obce a samosprávne kraje a prechod pôsobností v rozsahu ustanovenom zákonom z orgánov štátnej správy do samosprávnej pôsobností obcí a samosprávnych krajov. Vyššie cit. zákon teda neriešil nadobúdanie vlastníckeho práva k veciam. Nie je pravdivé ani tvrdenie právneho zástupcu žalobcov, že by vlastnícke právo k predmetnej miestnej komunikácii mali žalobcovia nadobudnúť na základe zákona č. 135/1961 Zb.. Tento zákon upravuje výstavbu, užívanie a ochranu pozemných komunikácií, práva a povinnosti vlastníkov a správcov pozemných komunikácií a ich užívateľov, ako aj pôsobnosť orgánov štátnej správy a orgánov štátneho odborného dozoru vo veciach pozemných komunikácií. Výstavba a prestavba pozemných komunikácií sa vykonáva na základe štátneho plánu rozvoja národného hospodárstva. Výstavbu a prestavbu automobilových ciest a miestnych komunikácií plánujú národné výbory, výstavbu diaľnic plánuje Ministerstvo dopravy a spojov, výstavbu a prestavbu účelových komunikácií plánujú organizácie, ktorým tieto komunikácie slúžia. Keďže miestna komunikácia bola realizovaná najneskôr v 70-tych rokoch 20. storočia, je vylúčené, aby vlastníkom tejto komunikácie sa po jej výstavbe stal žalovaný, pretože obce a mestá nadobudli právnu subjektivitu až účinnosťou zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že žalovaný nemohol mať predmetný úsek miestnej komunikácie vo svojom vlastníctve už v roku 1975. Navyše, predmetný úsek cesty v predmetných kartách majetku žalovaného nie je vôbec identifikovaný. Vlastníctvo žalovaného k predmetnej miestnej komunikácii vzhľadom na absenciu delimitačného protokolu nemožno vyvodiť ani z viacerých rokovaní medzi žalobcami a žalovaným o odkúpení časti pozemku vo vlastníctve žalobcov pod predmetnou miestnou komunikáciou a ani z toho, že žalovaný sa cítil byť vlastníkom miestnej komunikácie (vzájomná korešpondencia medzi stranami vrátane listu žalovaného žalobcovi v 1. rade zo dňa 17.7.2013 a listu žalovaného zo dňa 6.10.2017 adresovaný Ministerstvu vnútra SR, štátny archív v Trenčíne, pracovisko Bojnice). Navyše, v konaní žiadna zo strán netvrdila a nevyplýva to ani z listinných dôkazov, ktoré do spisu predložili, že v neskoršom období, na základe nejakej právnej skutočnosti (§ 132 Občianskeho zákonníka), nadobudol žalovaný predmetnú komunikáciu do svojho vlastníctva. Podľa názoru súdu prvej inštancie, zo žiadneho vykonaného listinného dôkazu priamo nevyplýva, že by bola miestna komunikácia evidovaná v majetku mesta Nováky. Podmienkou prechodu vlastníctva je spísanie takzvaného delimitačného protokolu (§ 14 zákona č. 138/1991 Zb.). Ustanovenie § 2a ods. 2 zákona o majetku obcí, ustanovuje povinnosť obce spísať s obvodnými úradmi písomné protokoly podľa § 14 vyššie uvedeného zákona. Tento protokol je listinnou potrebnou pre evidenčný zápis prechodu vlastníckeho práva zo štátu na obec. Na tomto mieste treba tiež uviesť, že vlastnícke právo k MK nemožno v žiadnom prípade vyvodiť z listov doručených žalovaným žalobcom, zo vzájomných rokovaní strán ohľadne odkúpenia časti pozemku vo vlastníctve žalobcov žalovaným, z ktorých vyplýva, že žalovaný sa považoval za vlastníka MK, alebo z toho, že na MK robil letnú a zimnú údržbu, pretože jediným dokladom, spôsobilým na preukázanie vlastníckeho práva bol podľa právneho názoru odvolacieho súdu, ktorý názor je súd prvej inštancie povinný rešpektovať, delimitačný protokol, ktorý mal k dispozícii už odvolací súd, ktorý uviedol, že vlastnícke právo žalovaného k predmetnej komunikácii nebolo preukázané. Keďže v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný bol vlastníkom predmetnej miestnej komunikácie, je zrejmé, že žalobcovia nemali voči žalovanému nárok na náhradu podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z.. V konaní nebolo preukázané, kto je, resp. bol vlastníkom miestnej komunikácie v dobe, za ktorú si žalobcovia uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Možno sa len domnievať, že vybudovanie predmetnej cesty bolo štátnou investíciou, o čom svedčí predovšetkým práva úprava platná do roku 1989 v Slovenskej republike, ale i vyjadrenie právneho

zástupcu žalobcov, ktorý v priebehu konania tvrdil, že cestu na časti pozemku žalobcov vybudovali zrejme niekedy v období 50-tych až 60-tych rokoch minulého storočia spoločne bývalý MsNV Nováky možno aj v spolupráci so štátnym podnikom Bane Nováky a vyjadrenie právneho zástupcu žalovaného, ktorý tvrdil, že MK bola pôvodne vybudovaná pre Oceľové konštrukcie, š.p. a mesto Nováky a jeho obyvateľov a ktorá je v súčasnosti bez akéhokoľvek významu, hoci žiadne relevantné listinné dôkazy ohľadne vlastníctva k MK strany sporu v konaní nepredložili a tieto sa nepodarilo zabezpečiť ani súdu (z jeho iniciatívy do 30.6.2016). Hoci žalobcovia tvrdili, že ohľadne MK nešlo o štátnu investíciu a že MK vybudovala Baňa Nováky a MsNV Nováky, tieto svoje tvrdenia nepreukázali. V prípade, že by žalovaný bol vlastníkom MK, zrejme by mal k dispozícii nájomnú zmluvu, z dôvodu uzatvorenia ktorej bola vyhotovená Identifikácia parciel v roku 2006, z ktorej vyplýva, že pozemok parc. č. 577/1989 bol v tom čase (ešte vo výmere 7000 m²) v nájme dvoch subjektov - Agrodanu Koš a SSC Bratislava. Pokiaľ v tejto súvislosti právny zástupca žalobcov tvrdil, že údaje o užívaní pozemku parc. č. 577/1989 sú v tejto písomnosti nepresné, resp. nezodpovedajú realite, nijako to v konaní nepreukázal. Aj v prípade, ak by hypoteticky patril žalobcom voči žalovanému, ako nevlastníkovi MK, nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, z dôvodu užívania pozemku vlastnícky patriacom žalobcom žalovaným (s čím sa súd nestotožnil), súd konštatuje, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že MK sa nachádza v extraviláne obce, že v skutočnosti mala byť vybudovaná pre jeden štátny podnik, že širokej verejnosti (občanom) neslúži ale slúži len ako prístupová cesta rôznym podnikateľským subjektom, ktorý tam majú svoje prevádzky, resp. ako vstup na polia a do lesa. Zo znaleckého posudku Ing. Homolu vyplýva, že na pozemku žalobcov sa nachádza asfaltová komunikácia, ktorá slúži ako prístup do príľahlých drobných priemyselných prevádzok a prístup na polia. Pozemok je plne zastavaný komunikáciou, v bezprostrednom okolí sú len trávnaté porasty a náletové dreviny. V tesnom susedstve je hlavná komunikácia E572 medzi Novákmi a Prievidzou, na ktorú sa z MK nedá dostať motorovým vozidlom a železničná vlečka. Z vyššie uvedených zistení podľa názoru súdu vyplýva, že MK žalovaný neužíva, aj keď je pravda, že z dôvodu, že sa cítil byť jej vlastníkom, vykonával letnú i zimnú údržbu celej cesty. Vzhľadom na vyššie uvedené závery dospel súd prvej inštancie k právnomu záveru, že žalobcovia v konaní nepreukázali, že by sa žalovaný na ich úkor bezdôvodne obohatil.

10. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, keď v konaní bol žalovaný v celom rozsahu úspešný, preto mu súd voči žalobcom priznal plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP). Štát v priebehu konania predbežne platil z rozpočtových prostriedkov súdu aj trovy znaleckého dokazovania, na náhradu ktorých má právo voči strane sporu. Civilný sporový poriadok neobsahuje také ustanovenie, ktoré by upravovalo inú právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu náhrade trov konania štátu a ktoré by tak mohlo byť analogicky aplikované pri rozhodovaní o náhrade trov konania štátu. Z uvedeného dôvodu, keď nie je možná ani analogická aplikácia niektorého existujúceho ustanovenia Civilného sporového poriadku na otázku náhrady trov konania štátu, je preto potrebné, aby konajúci súd prejednal a rozhodol otázku náhrady trov konania štátu podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok. Takýmto požiadavkám najlepšie vyhovuje norma, ktorá by stanovovala, že štát má podľa výsledkov konania proti strane sporu právo na náhradu trov konania, ktoré platil a ak sú u niektorej zo strán sporu predpoklady na oslobodenie od súdnych poplatkov, náhrada trov sa proti tejto strane sporu zníži o rozsah, v ktorom by jej súd oslobodenie priznal. Ide v podstate o normu, ktorá je totožná s ustanovením § 148 ods. 1 zrušeného Občianskeho súdneho poriadku, ktorá upravovala náhradu trov konania štátu. Takáto norma zodpovedá princípom všeobecnej spravodlivosti a princípom, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok a výsledkom jej aplikácie bude rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a doterajšiu ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Pre rozhodnutie o náhrade trov konania je teda rozhodujúci výsledok konania. Môže ním byť plný úspech jednej strany sporu alebo čiastočný úspech každej strany sporu. Ak mala strana sporu plný úspech vo veci, má štát nárok na náhradu svojich trov voči neúspešnej strane sporu. Ak by mala strana sporu iba čiastočný úspech, mal by štát voči každej z nich nárok na náhradu trov konania v pomere, ktorý zodpovedá ich úspechu vo veci. V konaní boli žalobcovia v celom rozsahu neúspešný, preto súd štátu voči žalobcom priznal plnú náhradu trov konania, pretože u nich nie sú predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

11. Proti tomuto rozsudku podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, keď súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci / § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP/. V konaní pred súdom bolo produkovaných dostatok dôkazov, ktoré nasvedčujú skutočnosti, že vlastníkom miestnej komunikácie, pod ktorou sa nachádzajú pozemky žalobcov, je Mesto Nováky. Zdanlivo sporným mohlo byť medzi účastníkmi to, ako štát a potom Mesto Nováky nadobudlo vlastnícke právo k miestnej komunikácii. Žalovaný nadobudol predmetnú miestnu komunikáciu v zmysle zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení a zákonom č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Podľa § 3d ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb. sú miestne komunikácie vo vlastníctve obcí. Cestný zákon č. 160/1996 Zb. len skonštatoval vlastnícky vzťah obcí k pozemným komunikáciám. Podľa § 3 ods. 1 písm. b/, c/ z. č. 135/1961 Zb. boli na správu pozemných komunikácií príslušné ONV a miestne národné výbory, ak išlo o miestne komunikácie. Miestne komunikácie boli v správe hospodárenia NV, prešli do vlastníctva obcí podľa § 2 ods. 1 zákona o majetku obcí. Bývalá OSC Prievidza listom z 28.12.1988, č.j. 1324/87/89 žiada ONV Prievidza o usporiadanie cestnej siete v okrese Prievidza, keď navrhuje vyradiť z cestnej siete úsek cesty III./06476, nachádzajúcej sa v Novákoch Cesta III. tr. /06476 je po vybudovaní preložky I./50 Nováky- Prievidza opusteným úsekom, ktorý slúži ako miestna komunikácia Mesta Nováky, z ktorej vyúsťuje niekoľko odbočiek- účelové komunikácie k priemyselným podnikom, nachádzajúcich sa v okolí daného úseku. Vyradenú cestu prevezme do správy a údržby ako miestnu komunikáciu- MsNV Nováky. Býv. ONV Prievidza, odbor dopravy, dopravná komisia uznesením č.1/88 zo dňa 23.2.1988 v bode II. súhlasilo s vyradením úseku cesty III./06476 z cestnej siete v Novákoch a s jej zaradením do miestnej komunikácie Mesta Nováky. Aj býv. MsNV Nováky svojím listom zo dňa 12.1.1988 súhlasilo so zaradením miestnej komunikácie do správy MsNV Nováky. Toto potvrdil aj štáb CO okresu Prievidza listom z 2.3.1988. Rozhodnutím MV a ŽP SSR z 18.7.1898, č.j. SD/2-2501/1989 vyradilo dňom 1.9.1989 z cestnej siete v bode D svojho rozhodnutia ods. 3 str. 3 cit. rozhodnutia opustený úsek cesty III. tr. č. 06476/ Nováky/ v dĺžke 2,182 km. Z dvoch evidenčných kariet majetku mesta k 28.5.2019, predložené žalovaným je zrejme, že pri inv. č. 282254 miestna komunikácia na ul. Lehotská / bývalá spojovacia cesta z Novák do Lehoty pod Vtáčnikom/ je majetkom Mesta Nováky a v jeho vlastníctve. Karta mesta inv. č. 282238 preukazuje, že miestna komunikácia na ul. Lehotská je vlastníctvom žalovaného. Mesto Nováky sa správa a cíti sa byť vlastníkom, keďže vykonáva letnú i zimnú údržbu celej cesty. Žalovaný nadobudol vlastnícke právo priamo zo zákona, bez ďalšej právnej skutočnosti. Súd by mal vo veci zabezpečiť kompletný administratívny spis býv. MV a ŽP SSR z 18.7.1989, výsluch primátora mesta Ing. Dušana Šimku a zadovážiť stanovisko štátu, resp. SSC Bratislava, ul. Miletičova 19. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel v plnom rozsahu, resp. zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne si uplatnili trovy odvolacieho konania. K odvolaniu pripojili rozhodnutie Ministerstva vnútra a životného prostredia zo dňa 18.07.1989, č.j. SD/2-2501/1989, výpis z uznesenia Dopravnej komisie P-ONV Prievidza č. 2/88, správou MsNV Nováky zo dňa 12.1.1988, správou Štábu civilnej obrany okresu Prievidza zo dňa 2.3.1988.

12. Žalovaný v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že žalobcovia v konaní spochybnili delimitačný protokol, na základe ktorého sa žalovaný považoval za vlastníka cesty, ktorá sa nachádza na pozemku žalobcov, keď v konaní tvrdili, že v delimitačnom protokole nie je uvedená komunikácia, ktorá sa nachádza na pozemku. Pokiaľ žalobcovia poukazovali na karty majetku, ktoré v konaní predložil žalovaný, je potrebné uviesť, že majetok uvedený v kartách majetku zodpovedá majetku, ktorý bol uvedený v delimitačnom protokole. Súčasne žalobcovia tvrdili, že ul. Bane mládeže / teraz Lehotská cesta/, ktorá bola uvedená ako predmet prechodu vlastníckeho práva v delimitačnom protokole, nie je komunikáciou, ktorá sa nachádza na pozemku žalobcov. Lehotská cesta sa podľa evidencie súpisných čísel končí budovou Saargumi a že komunikácia, ktorá je predmetom sporu, nie je na Lehotskej ulici. Žalobcovia súčasne tvrdili, že predmetná komunikácia nemohla byť predmetom delimitácie, pretože jej predmetom bol len majetok štátu na území mesta Nováky ako i skutočnosť, že karta majetku žalovaného, na ktorej je uvedená Lehotská cesta, je dôkazom o vlastníctve žalovaného ku komunikácii na ich pozemku. Žalovaní súčasne tvrdia, že cesta sa využíva na výjazd a výjazd nákladných vozidiel do HBP, a.s., do súkromnej firmy. Pokiaľ žalobcovia navrhujú vykonanie ďalších dôkazov / kompletný spis bývalého MNV, výsluch primátora a stanovisko SSC/, žalovaný poukazuje na ust. § 134, § 154 a §366 CSP. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, keď súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, preto nie sú dané dôvody odvolania v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a žalovanému priznal trovy odvolacieho konania.

13. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 21 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

14. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia a v celom rozsahu na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje a dodáva nasledovné:

15. Žalobcovia 1/ a 2/ v odvolaní uvádzali, že uplatňujú odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Dôvody na odvolanie takto označené odvolateľmi, spočívajú pod písm. f/ nesprávne skutkové závery, g/ zistený skutkový stav neobstojí pre prípustnosť ďalších prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, keď v odvolacom konaní žiadali vykonanie ďalších dôkazov a h/ nesprávne právne závery.

16. Podľa § 363 CSP sa v odvolaní okrem iného uvedie, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody); prípustné odvolacie dôvody sú potom vymedzené v ust. § 365 CSP. Odvolanie tak musí obsahovať vo vzťahu k uplatneným odvolacím dôvodom konkrétne výhrady odvolateľa voči napadnutému rozhodnutiu, opis konkrétnych pochybení súdu prvej inštancie, prípadne polemiku s jeho skutkovými, alebo právnymi závermi. Pod uvedením jednotlivých odvolacích dôvodov nemožno rozumieť len obyčajné citovanie (či vymenovanie) ust. § 365 CSP, ako i opis listinných dôkazov produkovaných pred súdom prvej inštancie.

17. Posúdiac obsah odvolania, v tomto absentujú konkrétne výhrady odvolateľov, či konkrétne pochybenia súdu, umožňujúce odvolací prieskum napadnutého rozhodnutia, či jemu predchádzajúceho konania z hľadiska ňou uvádzaných odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/. Žalobcovia 1/ a 2/ v konkrétnostiach neuviedli žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé sa k nim vzťahovať.

18. Odvolatelia v podanom odvolaní uviedli, že v konaní bolo produkovaných dostatok dôkazov, ktoré nasvedčujú skutočnosti, že vlastníkom miestnej komunikácie je žalovaný. Súčasne tvrdia, že zdanlivo sporným mohlo byť to, ako štát a potom Mesto Nováky nadobudli vlastnícke právo. Mesto Nováky nadobudlo vlastnícke právo k miestnej komunikácii v zmysle zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí ako i §3d ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb., teda uzavreli, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo zo zákona a správa sa ako vlastník, keďže vykonáva letnú i zimnú údržbu celej cesty.

19. Posúdiac obsah odvolania, ťažisková časť odvolania je založená odvolateľmi uvádzanými tvrdeniami, že štát a potom Mesto Nováky nadobudlo vlastnícke právo k miestnej komunikácii, poukazom na zákon č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, zákona č. 135/1961 Zb., zákona č. 160/1996 Zb. cestný zákon, ako i na listinné dôkazy / správa OSC Prievidza zo dňa 28.12.1988, uznesenie dopravnej komisie býv. ONV Prievidza, odbor dopravy zo dňa 23.2.1988, list MsNV Nováky zo dňa 12.1.1988, rozhodnutie MV a ŽP SSR z 18.7.1998, karty mesta inv. č. 282238, so záverom, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo priamo zo zákona, bez ďalšej právnej skutočnosti ako i na produkovaní ďalších prostriedkov procesnej obrany, teda tvrdení nových skutočností, predkladaní nového dôkazu, návrhov na vykonanie ďalších dôkazov, ktoré zo strany žalobcov v priebehu konania pred súdom prvej inštancie preukázateľne vychádzajú z obsahu spisového materiálu uplatnené neboli, pričom odvolatelia nevymedzujú, vo väzbe na ktorý uplatnený odvolací dôvod (ktoré len formálne uvádza v záhlaví) tieto žiada pripustiť, čo v zásade znemožňuje riadny odvolací prieskum ich prípustnosti z hľadiska ust. § 366 CSP. V konkrétnostiach takto žalobcovia nad rámec obrany produkovanej pred súdom prvej inštancie, teda nad limity dané zákonnou koncentráciou konania tvrdia, že súd si mal vo veci zabezpečiť kompletný administratívny spis

býv. MV a ŽP SSR z 18.7.1989, uskutočniť výsluch primátora mesta Ing. Dušana Šimku a zadovážiť si stanovisko štátu, resp. SSC Bratislava, ul. Miletičova 19.

20. Podmienky prípustnosti ďalších prostriedkov procesnej obrany, či procesného útoku, ktoré v rámci zákonnej koncentrácie konania, neboli pred súdom prvej inštancie uplatnené, teda prípustnosť tzv. novôt v odvolacom konaní (ich spôsobilosť k odvolaciemu prieskumu) upravuje ust. § 366 CSP, naplnenie ktorých je potrebné skúmať vždy vo väzbe na konkrétny odvolací dôvod, ktorý s nimi odvolatelia spájajú.

21. Konceptia odvolacieho konania v civilnom spore totiž vychádza z tzv. neúplného apelačného systému, čo znamená, že právo odvolateľa použiť v odvolacom konaní prostriedky procesného útoku, alebo procesnej obrany, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie, je obmedzené, keďže strany sporu mali v priebehu konania pred súdom prvej inštancie príležitosť tieto použiť, pričom ako tomu bolo aj v posudzovanej veci a zistil to súd preskúmaním spisového materiálu, boli súdom poučení o zákonnej koncentrácii konania. Odvolacia argumentácia v podobe nových skutočností a dôkazov, teda tzv. novôt je takto prípustná len za splnenia zákonom stanovených podmienok uvedených v ust. § 366 CSP, ktoré podmienky sú stanovené po 1./ taxatívnym vymedzením účelu použitia týchto novôt, resp. taxatívnym vymedzením odvolacích dôvodov, ktorých sa novoty týkajú (§ 366 písm. a) až c) - pokiaľ sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, či má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) a po 2./ neporušením procesnej diligencie sporovej strany v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 písm. d), ak odvolateľ nemohol novoty bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie). Samotní odvolatelia, ako bolo vyššie uvedené, v odvolaní nevymedzili a z obsahu odvolania sa možno len domnievať (vzhľadom na absenciu k tomuto sa vzťahujúcich skutkových tvrdení), vo väzbe na ktorý uplatnený odvolací dôvod, uplatňované novoty žiada pripustiť. Za úplnej absencie tvrdenia, že tieto sa týkajú procesných podmienok, či vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, prichádza do úvahy preskúmať ich prípustnosť iba z hľadiska ust. § 366 písm. c/ a d) CSP, pričom ako už bolo uvedené, odvolatelia v odvolaní nekonkretizovali odvolacie dôvody, s ktorými prípustnosť uvádzaných novôt spája. Z hľadiska odvolacích dôvodov, ktoré v tomto prípade prichádzajú do úvahy podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h) CSP, právo na uvedenie prípadných novôt je podmienené nezavineným doterajším nepoužitím týchto skutočností a dôkazov, z ktorého dôvodu sú to odvolatelia, ktorých zaťažuje povinnosť dokázať, že nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádzajú až v odvolaní, nemohli byť v doterajšom priebehu konania použité bez ich viny. Ak tento predpoklad úspešne nesplnia, na novoty nemôže odvolací súd prihliadnuť, pričom na ich diskvalifikáciu postačuje aj opomenutie ich skoršieho uvedenia zavinené z nedbalosti. Uvedené obmedzenie sa jednoznačne týka odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, pričom v prípade ďalších dôvodov podľa písm. f) a h) ich použitie na doloženie týchto dôvodov do úvahy z povahy veci neprichádza vôbec. Zostáva tak k posúdeniu ich prípustnosť z hľadiska ust. § 366 písm. c/, ktorý vyžaduje uplatnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existencie inej vady konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci).

22. Keďže odvolatelia nielenže nepreukázali, ale ani netvrdili také skutočnosti, ktoré by im bránili v odvolacom konaní uplatnené novoty bez ich viny uplatniť už pred súdom prvej inštancie, pričom nebola zistená ani žiadna taká vada konania, ktorá by bola spôsobilou k záveru, že jej následkom je rozhodnutie vo veci nesprávne, tieto sú jednoznačne z odvolacieho prieskumu diskvalifikované, teda nespôsobilé privodiť v prospech odvolateľov priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

23. V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd poukazuje na čl. 8 Základných princípov CSP, v zmysle ktorého sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Priorizuje sa procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Každá procesná strana má právo oboznámiť sa a reagovať na tvrdenia a dôkazné návrhy protistrany. Inak povedané, žalobcovia a žalovaný vyvíjajú procesnú aktivitu smerom k výsledku konania, ktorým by im bol na prospech. Pokiaľ je strana v tomto smere nedostatočne aktívna, legitímne nemôže očakávať iné, ako v prospech seba nespôsobilé rozhodnutie, k naplneniu čoho došlo tiež v posudzovanej veci.

24. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada

na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

25. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

26. Aj vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcov, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery, vychádzajúc z ktorých posúdil žalobu v celom rozsahu za nedôvodnú, posúdiac listinné dôkazy produkované v konaní za aplikácie príslušných zákonných ustanovení.

27. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne a presvedčivo odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre strany známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

28. Nad rámec uvedeného, v konkrétnostiach vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcov odvolací súd uvádza:

29. V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne skonštatoval a uzavrel, že v konaní nebolo preukázané vlastnícke právo žalovaného k miestnej komunikácii, táto otázka zostala medzi stranami sporná, keď strany sporu v priebehu konania nepredložili relevantné listinné dôkazy. V konaní predložený delimitačný protokol zo dňa 1.5.1991, karty majetku ako i rozhodnutie Ministerstva vnútra a životného prostredia Slovenskej socialistickej republiky zo dňa 18.7.1989 a prílohy nepreukazujú vlastnícke právo žalovaného a toto právo nie je možné vyvodiť ani z listu Okresnej správy ciest Prievidza zo dňa 28.12.1988, adresovaný Okresnému národnému výboru, odbor dopravy Prievidza, listu Štábu civilnej obrany okresu Prievidza zo dňa 2.3.1988, listu Dopravnej komisie ONV Prievidza, listu MsNV Nováky zo dňa 12.1.1988, výpoveďou svedkyne I. Spornou zostala skutočnosť prechodu majetku zo štátu na obec v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, resp. aplikujúc zákon č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetko- právnom usporiadaní pozemkov pod stavbami.

30. Podľa ust. § 132 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom. Ak sa vlastníctvo nadobúda rozhodnutím štátneho orgánu, nadobúda sa vlastníctvo dňom v ňom určeným, a ak určený nie je, dňom právoplatnosti rozhodnutia.

31. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, do vlastníctva obcí prechádzajú z majetku Slovenskej republiky veci, okrem hnuteľností patriacich orgánom miestnej štátnej správy, ku ktorým patrilo ku dňu účinnosti osobitného predpisu 3) právo hospodárenia národným výborom, na území ktorých sa nachádzajú.

32. Podľa ust. § 14 ods. 1, 2 a 4 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí, o prechode vlastníctva vecí, postúpení majetkových práv a záväzkov sú povinné spísať odovzdávajúce a nadobúdajúce právnické

osoby písomné protokoly. O prechode práva hospodárenia k veciam a postúpení majetkových práv a záväzkov do správy organizácií spíšu protokoly orgány miestnej štátnej správy, obecné zastupiteľstvá a organizácie. Zápis prechodu vlastníckeho práva štátu na obec vykonajú príslušné strediská geodézie na základe zoznamov potvrdených orgánom miestnej štátnej správy a obecným zastupiteľstvom. 25). Obce, mestá, mestské časti a organizácie založené alebo zriadené obcou sú povinné podať do 12 mesiacov od účinnosti tohto zákona návrh na zápis do evidencie nehnuteľností. Ak sa nadobudnutie majetku viaže na ďalšie podmienky, 26) sú povinné podať návrh do 12 mesiacov od prevzatia majetku.

33. K uvedenému odvolací súd uvádza, že ust. § 132 Občianskeho zákonníka stanovuje spôsob nadobúdania vlastníckeho práva. Aj súd prvej inštancie mal pochybnosti, keď už vo svojom pôvodnom rozhodnutí skonštatoval, že možno predpokladať, že na základe delimitačného protokolu prešli z vlastníctva štátu do vlastníctva žalovaného všetky miestne komunikácie postavené štátom na nehnuteľnostiach v katastri mesta Nováky a v prílohe sa zrejme nepresne uvádzajú len komunikácie v meste Nováky. Opätovne súd prvej inštancie vo svojom druhom rozhodnutí vyhodnotil, že zo žiadneho listinného dôkazu priamo nevyplýva, že by bola miestna komunikácia v majetku mesta Nováky, keď podmienkou prechodu vlastníctva je spísanie delimitačného protokolu, ktorý ako listina slúži k evidenčnému zápisu prechodu vlastníckeho práva zo štátu na obec. Vlastnícke právo žalovaného nie je možné vyvodiť ani z jeho postoja, keď viedol so žalobcami rokovania ohľadne uzatvorenia kúpnej zmluvy, resp. za situácie, že vykonávali letnú či zimnú údržbu. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie za správne.

34. Žalobcovia v preskúmvanej veci vyvodzovali vlastnícke právo žalovaného k miestnej komunikácii zo zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí. Preto odvolací súd skúmal existenciu podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaného podľa tohto zákona.

35. Zákon č. 138/1991 Zb., o majetku obcí dňom svojej účinnosti od 1.5.1991 upravoval postup prevodu majetku štátu na obec. Stalo sa tak „ex lege“, zákonom bola uložená povinnosť do 12 mesiacov od účinnosti tohto zákona podať návrh na zápis do evidencie nehnuteľností, čo v danom prípade preukázané nebolo. Podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva v zmysle citovaného zákonného ustanovenia v konaní splnené neboli. Ani odvolací súd nemá za preukázané vlastnícke právo žalovaného, preto odvolacia námietka žalobcov, že žalovaný je v zmysle vyššie citovaného zákona vlastníkom predmetnej miestnej komunikácie, nie je dôvodná. V predmetnej veci je možné jednoznačne uviesť, že žalovaný nemohol ex lege na základe zákona č. 138/1991 Zb. nadobudnúť predmetný majetok, nakoľko tento nebol zapísaný ako vlastníctvo štátu. Táto skutková okolnosť v konaní preukázaná nebola.

36. Je nesporné, že zákon č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v ust. § 2 ods. 1 a § 14 stanovil presný postup pri prevode majetku zo štátu na obce a mestá, kde rozhodujúcim pre posúdenie danej veci bol delimitačný protokol, ktorý zaznamenáva všetky dôležité a rozhodné informácie, ktoré sú kľúčové pre ďalší postup. Je teda základným a východiskovým zdrojom informácií pre akékoľvek dôležité rozhodnutie. Písomná forma odovzdania a prevzatia majetku sa stanovuje najmä z dôvodu predchádzania právnej neistoty a zabezpečenia relevantných dokladov. Účelom takejto evidencie je poskytnúť prehľad o všetkých vzťahoch k nehnuteľnostiam. Rovnako karty majetku mesta, ktoré boli produkované v konaní, vlastnícke právo žalovaného nepreukazujú.

37. Súčasne odvolací súd zdôrazňuje, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Účastník má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky, spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia, nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ účastník konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom konaní spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia účastníka, tento dôkazné bremeno neuniesol, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti, významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti účastníka, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec).

38. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Žalobcovia v konaní neunesli dôkazné bremeno pre potvrdenie skutočností uvádzaných v priebehu konania. Listinné dôkazy boli zo strany žalovaného spochybnené a za týmto účelom nebol navrhnutý konkrétny dôkaz a ani spôsob jeho vykonania. Výsledky hodnotenia dôkazov umožňovali súdu prvej inštancie prijať záver o nepreukázaní vlastníckeho práva žalovaného k miestnej komunikácii .

39. V preskúmvanej veci žalobcovia neunesli dôkazné bremeno, keď v konaní nebola jednoznačne preukázaná právna skutočnosť a to nadobudnutie vlastníckeho práva žalovaného k spornej miestnej komunikácii.

40. Žalobcami uplatnené dôvody odvolania, tak nebolo možné posúdiť inak, ako nespôsobilé v prospech nich privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci, keď neuviedli žiadne k odvolaciemu prieskumu spôsobilé rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania. Odvolací súd záverom zdôrazňuje, že v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP je súd viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi. S prihliadnutím na obsah napadnutého rozhodnutia, rozsah odvolania a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní, dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v celom rozsahu vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom 1/ a 2/ v rozsahu 100%.

42. Toto rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).